

(Pokalbis į magnetofono juostelę užrašytas 1982 m. rugsėjo 4 dieną, Dž. Harisono namuose, Anglijoje).

MUKUNDA GOSVAMIS: Neretai save vadini „neuniformuotu“ bhaktu, pasislėpusiu jogu ar „pasislėpusiu Krišna“. Bet tavo dainos su mantras giesme supažindino milijonus žmonių. Įdomu sužinoti, kaip su ja susidūrei pats? Kada pirmą kartą išgirdai apie Krišną?

DŽORDŽAS HARISONAS: Tai atsitiko Indijoje. Jau 1966 metais, kai Harė Krišna judėjimas tik pasiekė Anglijos krantus, drauge su Džonu Lennonu buvome spėję įsigyti pirmąjį Prabhupados albumą „Krishna Consciousness“

[1]

. Dažnai jo klausėmės ir pamėgome. Taip tuomet pirmąsyk ir išgirdau maha-mantrą.

MUKUNDA: Drauge su Lenonu nemaža kartų klauseisi Šrylos Prabhupados albumo, ir pats ban-dei dainuoti mantrą, tačiau tada dar nepažinojai bhaktų, ar ne tiesa? Ir nepaisant to, kai Sjamasundara, Guru dasa ir aš (pirmieji harėkrišnai amerikiečiai, įpareigoti įkurti šventovę Londone) pirmą kartą atvykom į Angliją, tu drauge su mumis pa- sirašei nuomos sutartį pirmai mūsų šventovei Londono centre, nupirkai „Manor“

[2]

, kuris šimtams tūkstančių žmonių suteikė galimybę sužinoti apie Krišnos sąmonę, finansavai pirmąjį knygos „Krišna“ leidimą, o mūsų tuomet darai nė nepažinojai. Ar nebuvo toks tavo pasikeitimas, tarkim

„per skubus“?

DŽ. HARISONAS: Visai ne, Krišna man visada buvo artimas. Patikėk, tai jau buvo dalis manęs. Manau, tai susiję su praeitu mano gyvenimu.

Jūsų atvykimas į Angliją — dar viena karpytinės mozaikos

[\[3\]](#)

detalė, atvėrusi pilną vaizdą. Pamažu viskas nušvito tikraja šviesa. Štai kodėl vos jums atvykus į Londoną, o ir visą tą laiką, kol buvote čia, nelikau jums abejingas.

Reikia rinktis, tariau sau, tad verčiau eisiu pas-kui šiuos vaikus, o ne paskui aklą minią, kuri su pa mane iš visų pusių. Maždaug taip tuomet svarsčiau. Turiu galvoj, kad buvau pasirengęs ver-čiau nusilenkti Dievui, negu likti tariamai norma-lus, sveikai mąstantis, doras pilietis, kuris nė ne-nutuokia, kad žmogus yra dvasinė esybė, kad jis turi sielą. Be to, su jumis buvo tikrai lengva, at-rodo, tarsi mūsų pažintis būtų užsimezgusi labai

seniai. Nė kiek neperdedu, viskas rodės taip įprasta!

MUKUNDA: Džordžai, tu buvai ansamblio „Beat-les" narys. Neabejoju, kad tai žymiausias vokalinis instrumentinis ansamblis pop muzikos istorijoje. Jis turėjo įtakos ne tik muzikos raidai, — veikė ir ištisą jaunimo kartą. Ansambliui iširus, atiskleidė tavo, kaip savarankiško dainininko sugebėjimai. Puikiausias to pavyzdys — solinė plokštelė — „All Things Must Pass", kuri septynias savaites buvo labiausiai perkama plokštelė šalyje. Garsi jos daina „My Sweet Lord" du mėnesius užėmė pirmąją vietą Amerikos klasifikacinėse lentelėse.

Tuoj po „All Things Must Pass" išleidai albumą „Living in the Material World", kuris penkias savaites žurnalo „Billboard" klasifikacinėje lentelėje užėmė pirmąją vietą. Buvo parduotas visas tiražas — milijonas egzempliorių. Viena albumo dainų „Give me Love"

[\[4\]](#)

, laikyta geriausia ištisais šešias savaites. Milžiniškas pasisėkimas lydėjo koncertą, kuriame drauge su tavimi pasirodė Ringo Staras, Erikas Klaptonas, Bobas Dylanas, Leonas Raselas ir Bilis Prestonas. Koncerto metu surinktos lėšos skiriamos Bangladešo respublikai. O tai, kad apie koncertą buvo pastatytas dar ir dokumentinis filmas, rodo, jog jis buvo sėkmingiausias labdaringas koncertas per visą roko muzikos istoriją.

Tave lydėjo pasisėkimas, skersai ir išilgai iš-maišei pasaulį, darei viską, ką norėjai, ir vis dėlto bė atvangos ieškojai kažko dvasiško. Kas gi pastūmėjo tave į dvasinį kelią?

DŽ. HARISONAS: Apie tai negalvoju, kol manęs stipriai nesukrėtė šeštojo dešimtmečio išgyvenimai. Juk žinai, mums šypsojosi sėkmė. Mes galėjome susitikti su visais, su kuriais troškome, ir jome susitikti su

dažnai nusivildavome, mes įgrojome gerokai daugiau ir geresnių dainų už kitus ir t.t. Patyręs tai, jautiesi, tarsi būtum užsiropšęs ant sienos: pažvelgęs kitapus, išvysti kur kas didesnius dalykus, nei iki šiol esi regėjęs. Todėl jaučiuosi tarsi įpareigotas pasakyti: „Jūs manote, kad būti turtingu ir įžymiu yra viskas? Jei taip, smarkiai klystate“.

MUKUNDA: Džordžai, neseniai iš spaudos išėjo tavo autobiografinė knyga „I, Me, Mine“ [\[5\]](#), kurioje rašai, kad „Awaiting On You AH“ — daina apie džiapa-jogą ar tiesiog apie mantros kartojimą su maldos karoliais. Tu aiškini skaitytojams, kad mantra — „mistinė energija, gludinti garso struktūroje“, „kiekvienos mantros garso virpesiuose glūdi savita galia“. Rašai, kad, nepaisant mantrų gausybės, tikriausias Dievo pažinimo būdas, teiktinas nūdienos erai, — kartoti maha-mantrą (Harė Krišna mantra). Kaip asmuo, praktikuojantis džiapa-jogą, ką galėtum papasakoti apie savo patyrimus?

DŽ. HARISONAS: Prabhupada [\[6\]](#) sykį man sakė, kad mantrą reikia kalbėti be perstojo, na, jei nepavyks — tuomet kuo daugiau. Tik tuomet patiri, ką iš tiesų ji duoda. Sielą užlieja džiaugsmas, tikriau — dvasinė palaima, kur kas saldesnė už bet kurį materialaus pasaulio džiaugsmą, — tai atlygis už kalbėjimą. Šit kodėl nuolat kartoju: kuo daugiau kalbi mantrą, tuo stipresnis noras tai daryti nuo-latos, nes tik ją kalbėdamas patiri džiaugsmą, atgauni vidinę rimtį.

MUKUNDA: Ką galėtum pasakyti apie mantrą, teikiančią nusiramimą ir laimę?

DŽ. HARISONAS: Žodžiu „Harė“ šaukiamasi Viešpatį supančios energijos globos. Jei pakankamai ilgai kalbi mantrą, imi suprasti, kas yra Dievas.

Dievas — tai džiaugsmo ir laimės vandenynas. Tardami Dievo vardą, su Jo betarpiškai kontakt

uojame. Tai tikrai realus Dievo pažinimo būdas. Jį praktikuojant, „besiplečianti“ mūsų sąmonė pamažu atidengia tikrąjį Dievo paveikslą.

Prieš keletą metų Šrylos Prabhupados knygos „Krišna“ įvade rašiau: „Jei Dievas egzistuoja, aš noriu Jį išvysti. Nėra pagrindo tikėti, neturint įrodymų. Krišnos sąmonė ir meditavimas — štai būdai, padedantys betarpiškai pajusti Jo buvimą“.